

Cimbrernes Sejr

(2006)

Cimbrernes første store tid var for godt 2100 år siden, da de fra Jylland drog sydpå og tilføjede den romerske republik svære nederlag. Sidenhen blev de selv udryddet i Norditalien. Det vil sige – helt udryddet blev de ikke. Den cimbriske nation forblev i nogle hundrede år, inden den spredte sig til andre, hovedsageligt europæiske nationer. Cimbrerne bevarede deres nationale særpræg, men derfor – eller var det netop en forudsætning? – stod de næsten konstant i et spændingsforhold til andre nationaliteter. Selv de, der var vendt til deres jyske 'hjemland,' og det var en forsvindende lille del, holdt afstand fra landets nuværende beboere, danskerne. Historisk set kunne man godt tale om beslægtede folk, men i den mellemliggende tid havde de udviklet sig i bund og grund forskelligt og de ville faktisk ikke rigtig vedkendes hinanden.

I det nittende århundrede havde der efterhånden dannet sig en stærk bevægelse blandt cimbrerne, og på en kongres i Paris i 1888 blev 'cimbristerne' et faktum, dem, der ville 'hjem' til Jylland, eller Cimbrial, som de kaldte det. En forfølgelse af cimbrerne i Nordafrika under den anden verdenskrig vækkede international sympati, og få år efter krigens afslutning blev det nydannede Folkeforbund enige om at dele Danmark i en cimbrisk og en dansk del. Det nydannede rige, netop kaldet Cimbrial, fik tilkendt størstedelen af Jylland og en lille del af Fyn. Nu var deres mål imidlertid ikke blot resten af Fyn, men de betragtede hele Danmark som deres hjemland og danskerne som retsløse indvandrere, kommet efter at de selv var draget ud.

Straks efter uafhængigheden brød krigen løs. Cimbrerne var blevet hærdet under forfølgelserne mens danskerne var blevet slappe og fredselskende. Under krigen blev Cimbrial udvidet væsentligt og de fleste danskere fordrevet. Cimbrerne fik nu hele Jylland og Fyn, kun Langeland og størstedelen af Sjælland var på danske hænder- d.v.s., helt dansk var det nu heller ikke, nabolandet Sverige erobrede de danskkontrollerede områder. Cimbrerne prøvede at erobre København, som de nu betegnede som deres hellige hovedstad; de nåede dog kun til Rødovre, Hvidovre forblev på dansk/svenske hænder ved våbenstilstanden i 1949 mens tyskerne besatte Langeland.

Fordrivelsen af danskerne havde opnået system. Særlig massakren i Vridløse havde store udvirkninger. Denne forbrydelse, udslættelsen af en landsby i nærheden af København, fandt sted kort inden Cimbrials oprettelse, og hovedmanden, en vis Herr Start, blev senere statsminister i Cimbrial – en ironi, historien senere gentog i og med at andre krigsforbrydere blev statsministre. Overfor udlandet blev masakren hemmeligholdt eller spillet ned, men overfor danskerne var det et effektivt middel i fordrivelsen. Flere millioner af danskerne flygtede, hovedsageligt til Sverige og Norge, og deres grundstykker, ejendomme og indbo blev beslaglagt af cimbrerne.

De nye herrer i landet befæstigede deres magt, men deres magthunger var ikke slukket – det bliver den forresten aldrig, ordet 'nok' findes ikke på cimbrisk. I 1967 fulgte en ny krig mod alle naboer. Denne var vel forberedt og førte til at resten af Danmark blev besat, ja selv Sydslesvig blev en overgang besat af cimbriske tropper, som også forgreb sig på svensk territorium, hvor Halland indtil nu holdes besat. Det lykkedes tyskerne efter en ny krig i 1973 at få Sydslesvig tilbage, men Langeland blev nu indlemmet i det cimbriske rige. Svenskerne opgav overhøjheden over deres territorium på Sjælland og den gamle by i København blev indlemmet. Man kunne sige, at Danmark var blevet udslættet fra Verdenskortet.

I de erobrede områder viste mange af cimbrerne sig som de værst tænkelige racister, denne planet har kendt. De forsvarede sig imidlertid med, at al kritik af dem

måtte anses for selv at være racistisk. De endnu ikke formelt indlemmede områder blev til fribytte for den værste slags af dette folk, den forbryderbande, som stolt betegnede sig som cimbristerne, og som også i udlandet fandt stærk understøttelse. Danskerne blev stadig trængt mere og mere tilbage og mange af de unge danskere reagerede desperat mod overmagten. Deres desperation førte bl.a. til selvmordsanslag, som gav cimbrernes nye leder, også en hårdnakket krigsforbryder, anledning til at gennemføre landet med et såkaldt 'sikkerhedshegn,' en ironisk betegnelse for en otte meter høj mur, som overvejende blev opført på dansk privat ejet jord. Murens snirklede forløb skabte et utal af danske og cimbriske ghettoer og forhindrede genskabelsen af en dansk stat på Sjælland og Langeland. Sidstnævnte blev iøvrigt i 2005 befriet for de cimbriske nybyggere, der (som sædvanlig på stjålet jord) havde bygget deres kolonier langs kysten. Denne aktion, som mange af cimbrerne stillede sig totalt afvisende overfor, havde imidlertid helt andre bevæggrunde: Nu kunne det cimbriske luftvåben fortsætte sine lave overflyvninger og angreb helt uden at bekymre sig om deres egne folk, og samtidig blev begivenheden udnyttet i en mageløs propaganda-aktion overfor udlandet til understøttelse af den formelle indlemmelse af store landstrækninger på Sjælland.

Den fortsatte forfølgelse af de danskere, der ikke havde forladt deres land i 1949, forblev usynligt for udlandet. Nogle af dem boede i landsbyer, som cimbrerne erklærede for 'ikke-registrerede,' uanset at de havde bestået længe før Cimbrals oprettelse. Fra tid til anden blev huse ødelagt med den begrundelse, at de jo ikke var registrerede og dermed ulovlige. Hvad var det for et retsløst samfund? Det var ikke helt retsløst, eller rettere, det var to samfund: Cimbrernes, hvor love stort set var udviklet som i de civiliserede lande og så det af cimbrerne kontrollerede danske samfund, hvor kun den stærkes lov herskede (og hvem de stærke var, er allerede fortalt).

Efter at den sidstnævnte krigsforbryders helbred svigtede opstod der håb om bedring af tilstandene hos nogle få, mens de fleste, heriblandt alle danskerne, for længst havde bemærket, at der ikke var noget godt i vente fra de talløse andre cimbrister i deres regering. Ved valget i de besatte danske provinser blev den ny-opstillede 'Entusiasme-Liste' overraskende vinder. Var det et dårligt tegn for cimbrerne? Havde de måske en finger med i spillet, bl.a. ved offentliggørelsen af understøttelser for den hidtidige partilinie, der havde figureret ved at samarbejde med besættelsesmagten? Det vides ikke. Ironisk forekom udlandets opfordring til Entusiasme-Listen om under alle omstændigheder at standse voldsangreb mod cimbrerne, var det dog disse, der udøvede en langt mere massiv vold mod danskerne (men det snakkede man ikke om). Mistænkelig var de hurtige udtalelser fra cimbriske politikere efter valget, at man med Entusiasme-Listen ikke kunne forhandle og derfor så sig nødsaget til at træffe ensidige grænsereguleringer.

Danmark selv blev udslettet og den danske lydstat, der blev givet lovning om på nogle få procent af det territorium, der engang var danskernes ældgamle rige, var ikke levedygtig som stat – men cimbrerne var stadig ikke blevet mætte ...

Nej, det var selvfølgelig ikke en fortælling om Danmark, men måske er en sådan lignelse nødvendig for at forstå, at man ikke længere kan plukke fra dem, der har mistet alt og at netop de også bringes til desperate handlinger (som igen bruges som argument for yderligere 'sikkerheds-foranstaltninger'). De mange overgreb er kun antydnet med nogle få eksempler her, de undertryktes hverdag er langt mere trist.

Interessant var ved forstudiet til denne lille fortælling erkendelsen, at det cimbriske virkelig ikke er helt uddødt. I det nordøstlige Italien findes syv små kommuner med en 'germansk' dialekt, cimbrisk. Nogen trussel mod Danmark har de dog hidtil ikke udøvet. Det var da heller ikke min hensigt at give dem smag på tanken.